

Jézus születése - a betlehemi történet

Ki ne gondolna vissza örömmel és szeretettel a gyerekkori betlehemezésekre? Ma már alig élnek olyanok, akik láthatták-hallgathatták a házhoz járó betlehemezőket. A templomainkban azonban mind a mai napig fennmaradt a karácsonyi pásztorjátékok szép szokása. Felőttként is gyermeki örömmel nézem ezeket a kedves, tiszta megemlékezéseket. Az egyszerű emberek számára különösen kedves a történet, hiszen Jézust egyszerű emberek, pásztorok köszöntötték először, és nem az előkelők. A történet előadása mindig és mindenhol más, de a Gyermek iránti szeretet, mint középpont, megmarad.

Jézus születésének örömteli megéléséhez kívánunk hozzájárulni három kis írásrészlet közzétételével. Mindhárom Mária Valtorta: *Az evangélium, ahogyan nekem kinyilatkoztatott* könyvéből származik. (A könyv pápai jóváhagyással jelent meg.)

Tartalom:

[Jézus születése](#)

[A Szűzanya altatódája](#)

[A háromkirályok imádása. A hit evangéliuma](#)

Jézus születése

Valtorta Mária 1944. június 6-i látomása szerint

Újra azt a nyomorúságos istállót látom, ahol Mária és József az állatok társaságában talált menedéket.

A tűz kialvóban, szunnyadozik őrzője is. Mária ébren van fekhelyén, óvatosan felemeli a fejét és körülnéz. Első pillantása Józsefekre esik, aki mélyen mellére hajtott fejjel, látszólag fontos gondolatokba merülten ül a sámlin. Mindez csak látszat: igaz, erősen elhatározta, hogy ébren marad és őrködni fog, de a fáradság erősebb volt az elhatározásnál. Az egész napi kimerültség megtette hatását, József elszundított. Mária észreveszi, megértően, kedvesen elmosolyodik és a virágra szálló pillangónál is halkabban felül, egy pillanatra megáll mozdulatában és feltérdel. Arcán átszellemült mosollyal imádságba kezd. Nem kitárt karokkal imádkozik: kezeit tenyérrel felfelé nyújtja előre és ebben a kényelmetlen testhelyzetben mondja imáit, miközben semmi nyomát nem mutatja a fáradságnak. Hosszú idő telik el, míg megmozdul, arccal a szénára borul és úgy folytatja imáját.

Valamitől József hirtelen fölrebben. Rögtön a tűzre pillant, az alig pislákol már, az istállót félhomály uralja. Feláll, maréknyi száraz fűvet vet a zsarátnokra s mikor fellobban az aprócska láng, vékony gallyakkal táplálja, s mikor azok már jól ropognak, néhány vastagabb darabot is rak a tűzre. A lángok már lobognak, de még nem melegítenek, nyirkos hideg van az istállóban. Holdfényes, derült az éjszaka, fagyosan hideg a levegő. A falakon megannyi rés, a bejáratot csak József kabátja zárja el, így a hideg levegő alattomosan, dermesztően bekúszik az istálló belsejébe.

Szegény József! Ő ül legközelebb az ajtó helyén tátongó nyíláshoz, kabátja nélkül bizony didereg. Közel tartja kezét a fellobbanó lángokhoz, szorgalmasan dörzsölgeti, ujjait mozgatja. Keze után lábai következnek, leveti szandálját és a tűz közelében melengeti dermedt lábfejét. Idő kell, amíg kissé magához tér, addigra a ropogó tűz lángjai bevilágítják az istálló belsejét bizonytalan, nyugtalan, vörhenyes fényvel. A sötétlő szénán József nem látja Mária fehér fátylát, felkel tájékozódni és a fekhelyhez lép.

-Te nem alszol, Mária? - háromszor is meg kell ismételnem a kérdést, míg Mária az ima mélységéből a valóságra ocsúdik.

-Nem, nem alszom, imádkoztam.

-Nincs szükséged valamire? Ne hozzak valamit?

-Köszönöm, József kedves, tényleg nincs szükségem semmire.

-Akkor próbálj meg aludni vagy ha nem tudsz, pihenj legalább!

-Tudod, hogy engem nem fáraszt az imádság, de megpróbálom a kedvedért.

-Én meg visszaülök és csendben maradok. Pihenj jól!

-Te is próbálj pihenni, nehéz napod volt!

Mária, bármennyire is akarja, csak percekig tudja József kérését teljesíteni, rövid idő múltán újra arccal a földre borultan folytatja imáját. Imádkozik József is, aki mindenáron ébren akar maradni, nem is ül le, a tűz felé fordulva letérdel, arcát tenyerébe rejtve mormolja imáját. Az

istállóban mély csend honol, ritkán töri meg a tűz pattogása vagy a szamár patáinak dobbanása, mikor lábait váltogatja.

A hold kezd mind magasabbra emelkedni az égbolton, a mennyezet résén ezüstös holdsugár szökik az istálló belsejébe, mint a fényszóró csóvája, szinte keres, kutat valamit.

A sugár mintha biztos kezek irányítanák, az imába merült Szűz Mária fején pihen meg és ezüstös glóriába burkolja.

Ő, mint aki csak erre az égi jelre várt, feltérdel, kiegyenesedik. A glória körül ragyogja fejét, átszellemült arcán földöntúli szépség ragyog. Mosolya melegséget sugároz, megszépíti a sivár környezetet, szemei várakozóan csillogva a távolba tekintenek. Mit lát? Mit hall? Mit érezhet most? Én csak a külső képet látom, csak arról tudok írni, Mária saját maga tudná csak elmondani, mi töltötte be szívét-lelkét anyaságának csodálatos órájában. Azt viszont jól látom, körülötte mindegyre növekszik a fény, valóságos fényáradatban úszik, a mindent betöltő fényesség zuhatagként árad alakjából, minden átveszi a fényt, az istálló szegényes, durva tárgyai is felizzanak, ragyogóvá válnak.

Mária ruhája szinte önálló életbe kezd: drágakövekből szőtt rácson átszűrődő sugarak pompájában ragyog. Köntöse sötétkék volt, most a tavaszi égbolt kékségében tündöklük és ugyanilyen árnyalatú Mária arca, keze. Ez a szín arra emlékeztet, amely látomásomban a Paradicsomot töltötte be, hasonlít az áradó fényhez, melyet a három királyok látogatásakor figyeltem meg és mégis mindegyiktől eltérő. Hogyan magyarázzam meg? Itt a fény nem sugárzik, nem árad szét, itt a fény egyszerűen van, mindent betöltő elem, az összes ruhadarab, a tárgyak benne élnek, általa kelnek új létezésre, megtisztulnak és ragyognak.

Az égi sugarak fókuszában Máriát látom. Minden holdsugarat felfog, megsokszorozva tükröz vissza, őt keresi minden fény és belőle árad vissza megsokszorozva. Ő most a fény őrzője, ő hozza a világra a világ világosságát, az özönlő sugarak mind újabb és újabb csodákat varázsolnak alakja köré. Hajnal köszönt a világra az éjszaka kellős közepén és ünnepet ül az egész természet.

Önállósítja magát minden atom, ragyogó-forgó táncot lejt, kórusba fonódva zengi az isteni ragyogás himnuszát. A fényhullámok dagályként ömlenek szét, izzanak, örvénylenek, tömjénfüstként törnek a magasba csak azért, hogy újra zuhatagként omoljanak alá és ebben a szent körforgásban mindent betöltenek, újra és újra megszentelnek, megszépítenek. Hol van itt már a nyomorúságos istálló? S a málladozó falak, a pókhálók szövevénye, a tűzhelyt őrző füstös kövek, a padlón kupacokban álló mocsok egy pillanat alatt a legcsodásabb királyi palotává alakult át. Omladozó kövek? Dehogy, színezüstből formált tömbök, ahol minden repedés a legszebb opálszínben ragyogva veri vissza a megszépítő fény áradatát. A pókhálók ezüstsálakból szőtt, gyémántokkal díszített baldachinokká változnak, ősi királynők smaragdokkal ékes köntöseként villognak. Denevérek tanyája volt, most nemesvonalú alabástromkehely, az etetőrácsról csüngő szénaszálakból gyönyörű, színezüst díszek bontakoznak ki és a kibontott hajfürt kecsességével lebegnek a fény hullámain.

Jászol volna, amit látok? Ugyan, a legnagyobb ötvösök művészetével formált patinás ezüstitomb, a falak borítása selyemfényű brokát és hol itt a padló? Fehér belső izzású kristály tündöklék helyén, a szemétkupacok művészien formált, kecses díszek, a gödrök nemesféméből alkotott kelyhek, mindegyikéből ritka, illatos aroma árad szerteszét...

És a fény mindegyre erősebb, egyre vakítóbbá válik, szabad szemmel már bele sem lehet tekinteni, már nem léteznek formák, csak maga a fény él és sugárzik, eltűnik a csodás fényözönben a Szűz maga is, de csak azért, hogy diadalmasan megjelenjék az Anya.

Nem tudom, nem tudhatom: percekig vagy órákig tartott a csoda, csak azt tudom, sokáig tartott, míg a fény annyira csökkent, hogy szemeim el tudták viselni. Mikor újra látok, Mária karjában már ott a megszületett Kisdéd. Kezecskejével integet, lábacskaival rugdalózik, próbálgatja hangját is, első kísérletei még nem sikerülnek, újszülött báránkához hasonló hangot ad. Szájacska piros, mint az erdei szamóca, amikor reszketés hangját próbálgatja, a száj szögletében előbukkan rózsaszín nyelve. Fején a haj áttetszően világosszőke, az első pillanatban rátekintve mintha nem is hajkorona, lebegő felhő övezné a fejcskét. Édesanyja ölében tartja a Kisdedet, sírva-nevetve szereti, becézi és imádja. Nézi, egyre csak nézi kisfiát, majd ráhajolva megcsókolja nem a fejcskét, azt a pontot érinti az anyai csók, ahol a szív érettünk dobog, ahol az eljövendő szörnyűséges napon a seb vérfoltja fog sötétleni. Édesanyja legtisztább csókja már előre látja, már előre enyhíti szent Fiának vérző sebét. A szokatlan fényáradatban felébred az ökör is, patáival nagy zajt csapva feláll, elbődül, a szamár sem akar lemaradni, félrefordított fejjel rettentő ordításba kezd. Biztosan mindkét állatot a csodálatos fényözön zavarta meg, én mégis szeretném hinni: megéreztek valamit abból, ami itt történt és a maguk módján, a maguk hangján akarták Teremtőjüket köszönteni.

József, aki eddig szinte öntudatlanul mély imádságba merülten semmit sem érzékelt a valóságból, e hangokra kapja fel fejét, a fényözön ujjainak rácsán is átszüremlik. Elveszi arca elől a kezét, igyekszik kivenni, mi is történhetett, a hirtelen fényáradat bántja a szemét, pislogva erőlteti, de csak az előtte álló ökör testét tudja kivenni. Szinte ugyanebben a pillanatban Mária hangját hallom.

-József, gyere ide hozzánk!

E szavakra József feláll - mit feláll, felpattan és egyetlen ugrással hidalja át a távolságot. Amikor meglátja őket, igen, őket együtt, villámsújtottként, ott akar összerogyni, ameddig az ugrás lendülete vitte.

Félig térden áll, félig a földre rogyott s ebben a tartásban szinte megdermed. Mária látja zavarát, biztatja, bátorítja:

-Gyere, gyere már közelebb! - jobb kezével magához szorítja a Kisdedet, baljával helyet mutat maga mellett a szénán, csakhogy József... Józsefnek fogalma sincs, mit is tegyen most. Minden mozdulata arról árulkodik, hogy két szándék között vergődik: ég a vágytól, hogy odarohanjon, ugyanakkor áhítata és tisztelete azt sugallja, hogy meg kell őrizni a távolságot. A fonák helyzetet Máriának kell feloldania: feláll, Józsefhez lép és a szénaág végénél

találkozik jegyesével, ott egymásra néznek és boldog, felszabadult zokogás tör ki mindkettőjükből.

-Most felajánljuk Őt az Atyának - mondja könnyeivel küszködve Mária. József letérdepel, Mária állva marad és a bejáratot támasztó két gerenda között magasba emeli Egyszülöttjét, s így imádkozik:

-Íme, Atyám, itt állok előtted, imádságom minden szavát Őérette mondom, én Uram, én Istenem! Itt állok készen arra, hogy a Te akaratodat betöltssem. Itt vagyok együtt a Te egyszülött Fiaddal és jegyesemmel, Józseffel. Íme, Uram, a Te szolgálád! Bármilyen történjék, minden órában készen állunk arra, hogy betöltsük a Te szent akaratodat, a Te dicsőségedre és az irántad érzett mélységes szeretettől áthatva.

Imája után Mária meghajol és Józsefet szólítja.

-Vedd át tőlem! - és feléje nyújtja a Kisdedet.

-Én? Azt akarod mondani, hogy én? Hogy én vegyem Őt tőled át? Nem, nem, nem vagyok erre méltó - József zavara megint teljes, Mária szavaira elszállt minden önbizalma.

-Én pedig azt mondom: bizony méltó vagy rá, senki sem méltóbb nálad, hiszen téged maga a Magasságbeli jelölt ki erre a feladatra. Vedd már át tőlem, vigyázz óvatosan tartsd, amíg én előkeresem a pólyát!

József cserzett arca bíborszínben lángol az örömtől, a meghatottságtól és a zavartól. Óvatosan, mint aki a legnagyobb kincset várja, kinyújtja karjait és átveszi, magához szorítja az apró testet. Fagyosan hideg az istálló, a gyermek reszketni kezd és sírásra fakad. Erre, mintegy jeladásra Józsefből azonnal elpárolog a tisztelettudó távolságtartás, szorosan magához öleli, mellére vonja és melengeti a kicsikét.

-Óh, én Uram! Óh, én Istenem! - boldogan ragyogó arccal hajlik rá az apró lábacskákra, csókkal melengeti, dédelgeti, közben ajkain érzi, mennyire hideg a rózsaszín lábacska. A Kisdedet magához szorítva a szénára ül, ráhajlik, testével, ingével takargatja, melengeti. Újra feláll, hogy a Kisdedet a tűz közelébe vigye, ekkor veszi észre, hogy a kabáttal félig-meddig elzárt ajtónyíláson ömlik befelé a hideg. Talán az lesz a legjobb - gondolja - ha behúzódom vele az állatok közé, azok elfogják a huzatot és meleget tartanak. Szándékát rögtön valóra váltja, beáll az állatok közé, meggörnyedve egész testével igyekszik a gyermek testét óvni, eltakarni. Furcsa bölcső: József görnyedt alakja látszik, egyik oldalon mellette nagy fülekkel ékes számárfej, másikon az ökör párát fújtató fehér pofája.

Közben Mária az utazókosárnál serénykedik, kipakolja a babakelengyét. A pólyán, pelenkákön bizony érezni a barlangi szállás nyirkosságát, minden darabot külön-külön meg kell szárítani, meg kell melengetni a tűznél. Végre már minden száraz és jó meleg. Mária odalép Józsefhez, átveszi a kicsit, beburkolja a meleg vászonba, a pólya fölé utolsó réteggént saját finom fátlyát is ráborítja. A Kisded helye most már lágy, puha, meleg.

-Hová tudnánk lefektetni? - kérdi Mária.

József körüljártatja szemét, számba veszi a lehetőségeket.

-Odébb telepítem az állatokat - ahogy mondja, már el is kezdi - és a jászolba finom, szárított szénát teszek. A huzattól a Gyermeket megvédi a jászol pereme, puha helye lesz a szénán és az ökör meleg párát fog rá lehelni. Igen, az ökör lesz a jobbik. Türelmes és nyugodt.

Gyorsan és mégis végtelen gonddal készíti József Jézuska helyét, közben Mária keblére ölelve csitítgatja fiacskáját. József odalép a tűzhöz, felszítja, most egyáltalán nem takarékoskodik a tüzelővel. A lobogó lángok elé tartva szárítgatja a szénacsomókat, ami kész, inge alá dugja, hogy melegen maradjon. Amikor inge alatt már elegendő a szárított széna, a jászolhoz lép és végtelen gonddal helyezi bele a száraz, meleg, illatos szénacsomókat.

-Eddig megvolnánk - mondja, bár látszik, hogy munkája eredményével még félig sem elégedett -, valamit keresek még, amivel a szűrős szénát leteríthetnem...

-Itt az én kabátom - ajánlja a megoldást Mária.

-Kabát nélkül fázni fogsz...

-Csak az számít, hogy Neki legyen puha, meleg helye. Én majd magamra terítem a pokrócot. Én sem fogok fázni, ha Ő nem szenved a hidegtől.

József duplára hajtva a szénára fekteti a puha sötétkék kabátot, úgy, hogy egyik vége lelóg a jászol oldalán.

Íme, készen áll a Megváltó legelső ágya itt a földön.

Édesanyja jellegzetes, kecsesen ringó járásával felemeli és a jászolhoz viszi fiát, eligazítja a szénát alatta, a kabát végét visszahajítja rá, s így puha, meleg fészekbe burkolja az apróságot. Csak arcoskája marad szabadon. Mária és József a Kisdéd fölé hajolnak, boldogan nézik. A jó meleg hely, a puha széna hamarosan megteszi hatását: a kisdéd Jézus abba hagyja a sírást és édesen elalszik. Legelső álmát alussza itt a földön.

A Szűzanya altatódala

(Valtorta M. látomása szerint)

Boldogan ébredtem föl ma reggel. Az álom ködképei még csak félig-meddig hagytak magamra, ám mégis tiszta és édes énekszót hallottam, lassú ütemű altatódalt. Melódiájában ősi, lassú ritmus uralkodott, hasonlónak tette a régi idők karácsonyi pásztordalához. Félálomban szinte a dal csengő hangjain kapaszkodtam a teljes ébrenlét felé. S mikor álmomból teljesen magamhoz tértem, csak akkor fogtam föl, hogy mit hallottam, hogy milyen utazást tettem térben és időben az édes dallam hullámain. Megértettem és azonnal felkiáltottam: „Üdvözlégy Mária, malasztal teljes!” Mert e pillanatban már tudva tudtam, hogy az Édesanya énekel. Ő is köszöntött, énekét egy pillanatra megszakítva:

- Köszöntelek, leányom! Jöjj hozzám és légy boldog! E pillanattól kezdve láttam is őt. A betlehemi házban volt, saját szobájában ringatta és altatta Jézuskáját. Nemrég bizonyára

dolgozott, mellette volt szövőszéke, azon félbemaradt ruhadarabok, melyek még összevarrásra vártak. Minden jel arra mutatott, hogy Szűz Mária nemrég hagyhatta félbe a munkát, hogy a Kisdedet megszojtassa és tisztába tegye.

Jézuska már néhány hónapos lehetett, onnét gondolom, hogy nem volt már pólyában, amolyan rugdalózóban hevert bölcsőjében. Tévedhetek ebben, de hét-nyolc hónaposnak véltem a Kisdedet. Jól látszott, Szűz Mária csak időlegesen szakította félbe a munkát, s ahogy kislát elaludt, ott folytatta, ahol abbahagyta.

Már alkonyodott, a lenyugvó nap fényében mint aranyló pihék csillogtak az apró felhők. Ebben az órában tértek haza a legelőről a nyájak, egy-egy falatnyit még legeltek a virágos réten, majd bégetve indultak neki a hazavezető útnak.

A Kisded nehezen tudott elaludni. Nyugtalannak tűnt, talán a fogai jöhettek, talán valami más bántotta.

Nálunk hajnal volt, szobám majdnem teljesen sötét. Kerestem egy papírdarabot, erre írtam le az altatódal szövegét s erről másolom át most füzetembe:

-Az égen minden felhő arany színű bárány, ott az Úr nyája legel. Lent a földön, a virágteli mezőn sok földi nyáj csodálja őket. Ha a világ minden, minden nyája mind az enyém volna, egyikben sem találnék báránycsapatot, mely Nálad kedvesebb volna.

Aludj, aludj, aludj el már,

Ne sírdogálj, én kicsikém...

Nézd csak: ezernyi csillag jön fel az égre,

Téged néz mindegyik s üzeni: ne sírj már.

Az én szívemben is két csillag lakik; a te két ragyogó szemed.

Ha sírsz, homályossá válnak, ne sírj, ne sírj kedvesem...

Aludj, aludj, aludj el már,

Hagyd el a sírást, én kicsikém...

A mennyeiken sok-sok csodaszép angyal lakik,

Itt, körülötted lebegnek mind, hogy téged vigasztaljanak,

S Te mégis sírsz, csak sírsz tovább.

Nézd, egyetlenem, melletted édesanyád,

Közel, szorosán hozzád simulva ringat álomba.

Ó, aludj, ringatlak én,

Aludj, aludj, aludj el már

Nincs miért sírjon az én kicsikém...

Elmúlik az éj, megfesti az eget a rózsaujjú hajnal,

De édesanyád virraszt oldaladon, hogy ne érjen semmi vész,

Reggel lesz, itt találsz, mondhatod: „Mama” s én felelek: „édes Fiam”

Csókkal ébresztelek, tejemmel foglak táplálni álmod után.

Aludj, aludj, aludj el már,

Boldogságra fogsz ébredni, én kicsikém...

Álmodj szépet, álmodj az égről, én akkor is veled maradok!

Jöjj karjaimba! Keblem párnád legyen, bölcső a két karom,

Fátylammal takarlak be lágyan és puhán.

Ne félj, senkitől se félj, itt vagyok, itt maradok veled.
Aludj, aludj, aludj el már,
Senkisem bánthatja az én kicsikémet...
Mindig mindenütt veled maradok, hiszen szívemben
Te vagy maga az élet.
Lám, alszik már Jézuskám... Fejecskéje keblemen: a legszebb virág.
Alszik már..., csendesülj el, világ. Álmában talán Szent Atyjánál jár,
Igen, igen, csakis Ő lehetett, aki Jézuskám könnyeit felszárította.
Alszik, alszik, alszik már,
Nem sír az én kicsikém már.

Nem, nincsenek igazából ragyogó szavaim, amelyekkel vissza tudnám adni e jelenet csodás kedvességét, finomságát. Nem akármilyen anya altatja itt kisbabáját. Itt az Anya az, aki a Kisdedet altatja. Elmondhatatlan nagy kegyelem részesévé váltam. Lelkemet tisztaság, szépség, szeretet töltötte csordultig és tölti be ma is, amikor e percekre emlékezem, amikor az altatódal felejthetetlen dallamát dúdolom. A mennyei boldogság egy darabkáját kaptam ajándékba s szeretném azt önnel is megosztani, atyám. Dehát hol van az én hangom csengése attól a színezüst csengettyűtől, amely Szűz Mária minden szavába csilingelt? Hozzá képest olyan vagyok, mint az orgona, amelyet elfelejtettek fújtatni. Mintegy, amennyi erőm van, annyival próbálkozom. Lennék csak tehetségesebb a visszaadásban, milyen csodás dalt énekelhetnénk karácsonykor Üdvözítőnk bölcsője körül!

Jól megfigyeltem, hogy az édesanya először bölcsőjének ringatásával akarta Jézuskáját elaltatni. Sikertelenül, így kiemelte bölcsőjéből a Kisdedet és karjában ringatta, az altatódal ritmusát egész felsőtestének lágy hullámmozgásával követve. Ez a módszer bevált, mert amikor másodszor befejeződött a dallam, Jézuska lehunyta szemét és fejecskéjét édesanyja keblére hajtva édes álomba merült. Egyik kezecskéje édesanyja keblén nyugodott, közvetlenül dundi, rózsaszín arcocskája mellett, a másik szabadon, lefelé hajlott s édesanyja ölében talált támaszt, Mária fátyla pedig lágy felhővel borította Szent Kisdedét.

Amikor látta, hogy Jézuskája elaludt, Szűz Mária végtelenül gondosan ügyelve mozdulataira felállt, és a kisdedet gyengéden a bölcsőbe helyezte, lágy gyapjútakaróval betakargatta, a bölcső fölé szunyoghálót feszített ki, s miután mindezt elvégezte, még hosszú percekig némán állva figyelte szívének békésen szendergő kincsét.

Egyik kezét szívére helyezte, a másikat nem vette még el a bölcső pereméről, készenlétben állt, ha mégis felébredne a Kisded, újra álomba ringassa. Most is magam előtt látom, amint enyhén meghajolva a bölcsőbe tekint és mosolyog, boldogan mosolyog. Csend van, mindegyre feketébbek az árnyak, míg végül a sötétség mindent egybemos a Szent szobájában.

Kimondhatatlan béke, megfoghatatlan szépség érzése tölt el. Egész szívemből hálás vagyok érte.

Tudom, látomásom nem tartozik a jelentősek közé, a többi között talán fölöslegesnek tűnik,

hiszen semmi rendkívüli mondanivalót sem hordoz. Tudom jól. Az én számomra mégis különleges kegyelmet jelentett e látomás és ma is ugyanaz a véleményem erről. Lelkemet megnyugtatta, megtisztította, feltöltötte szeretettel s egyáltalán, olyanná változtatta, mintha a Madonna kezei személyesen formálták volna. Remélem, atyám, ön is így fogja értékelni és önnek is tetszeni fog. Hiszen a Szent Szűz a mi égi Anyánk s így valamennyien az ő "gyermekai" vagyunk és ez így van jól! Jézus ilyennek szeret bennünket. A tanultak, a doktorok, mindazok, akik lelkükben komplikáltak, gondoljanak, amit akarnak, nevezzenek nyugodtam „gyermekdednek”. Nem érdemes velük törődni.

A háromkirályok imádása. A hit evangéliuma (V.M.)

Részlet

A belsőmben megszólaló hang az alábbiakra int:

-Amit látni fogsz és azt a tanítást, amelyet hozzáfűzök, nevezd a „hit evangéliumának!”

Mit jelent az elnevezés? Azt, hogy mindez arra szolgál, hogy neked és másoknak bemutassa a hit hatalmát és annak gyümölcseit, annak érdekében, hogy mindnyájan erősebbé váljatok az istenhitben.

Betlehemet látom, kicsiny és fehér, valahogy kotlóstyúkra és csibéire emlékeztetően búznak össze házai. Keresztülszeli a falucskát a főút vonal, távolról érkezik és a messzeségben tűnik el. Valahol a falu közepén derékszögben egy másik út keresztezi, ám ez csupán a falu egyik szélétől a másikig halad. Néhány utcát látok még, ezek inkább sikátorok, annál inkább, mert abban az értelemben, ahogy mi értjük, egyáltalán nem rendezett ez a település. Mindenki oda építette a házát, ahová a terep engedte s ahová a tulajdonos szeszélye megálmodta. Az egyik ház homlokzata arra néz, ahová a másik ház farát építették, az egyik ház dombra, a másik mélyedésbe épült. Így a házak közötti sikátorok sem egyenesek, hanem szalagként tekeregnek, néhol teljesen elvesznek és csak több házzal odébb folytatódnak. Itt-ott terek szakítják meg az idedobált házakat: piactér, egy forrás környéke, de üresen maradt telekdarab is lehet bármelyik. Sok annyira gödrös, hepehupás, hogy alighanem emiatt nem építettek rá semmit.

Gondolatban most ilyesféle, szabálytalan alakú téren állok meg. Töprengek, milyen alakú, de még leírni is nehéz. Mint térnek, négyzetesnek kellene lennie, de egyáltalán nem az. Mit mondjak róla? Furcsa trapéz formáz, oldalai valamiféle hosszan elnyúló és a talpán begömbölyt hegyszögű háromszöget alkotnak. Leghosszabb oldalán (tehát a háromszög alapján) alacsony és hosszú épületet látok, ez a legnagyobb épület az egész faluban. Homlokzata simára vakolt, csak két, hatalmas, most lakattal lezárt kapuja nyílik a térre. Belsejében árkádokkal övezett nagyméretű udvart látok, ide nyílnak az első emelet szintjén az ablakok. Az árkádsorból több, kisebb udvar nyílik, szalmával vegyes trágyával borítottak, mindegyikben itatóvályút fedezek fel, nyilván ott itatják a lovakat és egyéb állatokat.

Az árkádsort tartó durva megmunkálású oszlopokba bevert gyűrűk arról tanúskodnak, hogy ide szokták kikötni az állatokat, míg az udvar egy részét féltetős karámnak alakították ki, ahová kisebb nyáját is be lehet terelni. Félismerem, hogy nem más ez az épület, mint Betlehem fogadója és karavánszerája.

A teret kisebb-nagyobb házak övezik, némelyik előkerttel, mások anélkül. A homlokzatok egy része a térre néz, más házakon befelé fordul. A háromszög legkeskenyebb oldalán mindössze egy ház épült. Kisebb ház, jellegzetessége a külső lépcső, amely az első emeletig vezet föl. Itt nyílnak az ablakok, éjjel van, mindegyik zárva. Habár e ház rézsűsen szemben fekszik a karavánszerájával, csöndesnek, elhagyatottnak tűnik, de teljesen kihaltak az utcák is. Késő éjszaka van.

Mélységesen fekete az égbolt, mintha fekete bársonnyal vonták volna be. Ragyogóak a csillagok, olyan közelinek tűnnek, hogy szinte kísértést érez a szemlélő, hogy az égi virágoskert e ragyogó virágaiból szedegessen. Úgy látom, most fényesebbé válik az égbolt, keresem, mi lehet a váratlan fény forrása. Tekintetem szokatlanul fényes csillagra esik, most jött fel Betlehem egére, olyan fényes, hogy aprócska holdnak tűnik. A többi csillag elhalványul mellette, s mintha kitérne útjából, olyan, mintha egy hosszú uszályt maga mögött vontató királynő haladna át ragyogó báltermen. És mindez nem csupán hasonlat, mert a fénylő csillag valóban fénylő csíkot vontat maga után, ez a csík halvány színekben tündöklök. Alapszíne világos zafírkék, de számos drágakő színe ragyog benne: a topáz szőkeése, a smaragd buja zöldje, az opál lágy csillanása, a rubin vérvöröse és az ametiszt lila fénye. Szóval szinte a világ minden drágaköve színezi a fénygömbhöz kapcsolt csíkot, mely gyors, hullámozó mozgással szeli át az égboltot: nem is természeti jelenségnek, hanem majdhogynem élőlénynek tűnik.

Az égi színjátékban a domináns szín mégis a csillag saját fénye: a halvány zafír mennyei kékje, amely ezüstös-kék palástot borít Betlehem városára, utcáira és egész környékére, dicsfényrel ragyogva be Megváltónk szülőhelyét. Nem szegényes falu immár, egyenesen tiszta ezüstről épült mesebeli várossá változott, csak csodálni lehet a változást. Még a források, kutak és pocsolók vize is a legtisztább gyémánt ragyogásával csillog.

Mikor legteljesebb fényében ragyog a csillag, égi pályáján megáll és pontosan a tér keskeny oldalán álló ház felett tündöklök. Senki, sem a házban élők, sem Betlehem lakói nem vesznek

észre semmit ebből az égi színjátékból, hiszen mindenki alszik ezen az éji órán. Nagy kár, hiszen a különös csillag most újabb játékba kezd. Fénye gyorsuló lüktetésbe kezd, farka vibrál és hullámzik, majd félköröket ír le az égbolton. Úgy tűnik, mintha a furcsa tánca maga után vonná az égbolt többi csillagát is, megfesti őket a szivárvány minden színére és örvénylő mozgással maga után ragadja, mintegy színes drágakövek raja kíséri és úgy mozognak, mintha fényükben belső örömeiket akarnák egymásra sugározni.

A házacska is felragyog a színes drágakövek alásugárzó fényében. A teraszt fedő féltető, a sötétszínű kőből rótt lépcső, a kapu és egyáltalán minden-minden olyan, mintha ékkövekkel dúsan kiratott színezüstből készült volna. Nincs királyi palota e földön, amely ily csodás feljárattal tudna büszkélkedni. Olyan feljárattal, mely méltó arra, hogy angyalok léptei koptassák, az a lépcső, amelyet Isten anyjának léptei szentelnek meg. Igen, e csodásan ragyogó lépcsőfokokat a Szent Szűz aprócska lábának léptei szentelték meg és ezáltal hasonlóvá váltak azokhoz a lépcsőkhöz, amelyek Isten trónusához vezetnek. Igen: Szűz Mária nem tudja mindezt, hiszen Fia bölcsője mellett imádkozva virraszt. Lelkében olyan csodás fények élnek, melyek mellett csak halvány árnyék volna a különös csillag minden ragyogása.

Látom, az országúton nagyobb csapat közelít a falucskához. Lovagok ülnek hátasaik nyergében, más állatokat, lovakat, tevéket és dromedárokat kötőféken vezetnek: ez utóbbiak súlyos teherrel rakottak. A csapat vonulása, az állatok patáinak dobbanása olyasféle hangot ad, mint köveken átgördülő és sziklába ütköző patak szokott adni. A csillag szokatlan, színes fényében fantasztikus látványt nyújt ez a lovascsapat. Minden fénylik e furcsa ragyogásban: a finomművű nyergek és kengyelek, a lovak gazdag ruházata, a rakomány, az utasok arca mind a csodás fényáradatot tükrözi vissza. Mindent fémes, ezüstszerű fény borít, legyen az bár bőr, selyem, ékkő vagy szőrme. Az utasok szeme, és arca pedig nem csupán tükrözi a színes csillogást, de jól látom, belső fény, túlvilági öröm sugároz minden emberi arcra is.

Megáll a csapat, a lovasok leszállnak a nyeregből. A szolgák kötőféken vezetik az állatokat a karavánszeráj felé, a három vezető lovas pedig a ház felé irányítja lépteit. Odaérve térdreessnek és megcsókolják a bejárat előtt a földet. Ékes ruházatuk elárulja nekem, hogy három uralkodó érkezett e helyre. Egyikük, akinek bőre teljesen sötét, testét ragyogó selyemköntösbe burkolta, homlokát ékkövekkel kirakott pánt, derekát díszes öv fogja át. Az övön kard vagy tőr csüng alá, markolatát és tokját számolhatatlanul sok drágakő ékesíti. A másik kettő, aki csodaszép telivérek nyergéből szállt le, más öltözetet visel. Egyikük drága kelméből készült csíkozott ruhát, az aranysárga szín dominál benne. E ruha egybeszabott, hosszú köpeny omlik alá felette. Azt hiszem, ahogy fénylik, a ruházat minden darabja aranyszálakkal átszőtt, csodás műremek. A harmadik lovas ugyancsak selyemfényű öltönyt visel, lábszárain harisnyaszerűen szűket, a combnál bugyogósan felpuffadót. Ez a lovas csodálatos, hímezett stólat csavart felsőtestére, ez olyan dúsan hímezett virágdíszekkel, hogy szinte úgy tetszik: virágoskertbe öltözött. Ez utóbbi fején turbánt visel, amelynek lefogató szalagján lánc függ, de sok tucatnyi gyémánttól tündöklő aranylánc.

Amikor befejezték a tiszteletadást az Üdvözítő háza előtt, mindhárman felállnak és a

karavánszerájhoz tartanak. A szolgák persze eddigre felzörgették a fogadóst és kinyitatták a kaput is. Ezen a ponton látomásom megszakadt.

Három órával később folytatódik a látomás, most a három királyok imadásának jelenetét látom.

Nappal van, amikor mindezt látom, sőt, a felhőtlen égbolton a nap már délutáni pályájába kezdett. A három királyok valamelyikének szolgája vág át a téren és a kőlépcsőn felmegy a házba. Bemegy s majdnem azonnal kijön. Visszatér a fogadóba.

Most kijönnek a fogadóból a napkeleti bölcsek, mindegyik mögött saját személyes szolgája halad és átvágnak a téren. Kevés járókelő van az utcákon, de az a néhány, aki erre jár, mind megáll és megcsodálja a díszesen öltözött, méltósággal lépkedő urakat. Jó negyedóra telt el már a hírt vivő szolga visszatérése óta, elegendő idő ahhoz, hogy a ház lakói fölkészüljenek az előkelő vendégek fogadására.

Ha lehet, a bölcsek még díszesebben öltöztek, mint az éjjel. Csillog a selyem, ragyognak a drágakövek. A turbánt viselő uralkodó fejét drága tollakból készült forgó díszíti, a tollak, hogy még értékesebbé váljanak, aranypikkelyekkel díszítettek. Minden, ami ékszer és drágaság, ott csillog a napfényben mindhármukon.

Mögöttük szolgálk ajándékaikat hozzák. Egyikük kezében intarzia berakásos ládikó, pántjai és zsanérjai vert aranyból vannak. A másik csodaszép ötvösmunkával készült kelyhet hoz, fedele színaranyból készült dús ötvösmunka. Harmadikuk kezében aranyból készült alacsony és széles amforaféleséget látok, teteje piramisszerűen kiképzett, melynek csúcsán jókora gyémánt csillog. Nehezek lehetnek az ajándékok, különösen a ládikó, amelyet a szolga látható erőlködéssel cipel.

A három király most fölmegey a lépcsőn és belép a házba. Először az utcáról a ház belsejébe nyíló folyosóra érnek. Egyik ablak nyitva, rálátni a zöldségeskertre. Másik oldalon két ajtó nyílik, ezeken át jönnek ki a ház tulajdonosai, éspedig egy férfi és egy asszony, akiket három vagy négy kisfiú és kislány vesz körül.

Szűz Mária ölében a kis Jézussal a szobában ül, mellette áll Szt. József. Amikor a bölcsek belépnek, Mária is feláll és meghajlik előttük. Öltözete dísztelen, hófehér. Csodálatosan szép ebben a lány szövetű hófehér ruhában, mely nyakban és csuklóban teljesen zárt. Szűz Mária szabadon omló aranyszőke fürtjei rajta a díszek, s ahol a ruha szigorúan zárt vonala végződik a nyaknál, tiszta öröm rápillantani Szűz Mária gyönyörűséges arcára, amelyet most az izgatottság enyhe pírja von át. Szeme kedvességet sugároz az érkezőkre és édesen csilingel ajkáról a vendégek köszöntése: „Isten hozott benneteket!” Mária oly szépségesen szép, hogy a három bölcs egy pillanatra szinte dermedten megáll, ám hamarosan visszanyerik önuralmukat, térdre borulnak előtte és arra kérik, üljön le.

Szűz Mária kérleli őket is, foglalnának helyet, ám ők minden kérésének szilárdan ellenállnak, mindössze annyit könnyítenek tartásukon, hogy térden állva maradnak, csak

visszaereszkednek sarkukra. Mögöttük, ugyancsak térden állva látom a három szolgát is. Az ajándékokat térdük elé helyezték s most további parancsra várnak.

A bölcsek eközben elmerülten nézik a Kisdedet, aki amióta nem láttam, megnőtt, mozgása is élénkebbé vált. Azt hiszem kora a kilenc hónapos és egy éves között lehet.

Édesanyja ülében ül és madárkához hasonló hangon csicsereg. Akárcsak édesanyja, ő is tiszta fehérben van, lábacskaín apró szandálokat visel. Ruhácskája egyszerű, rövid tunika, melyből állandóan ki-kibújnak nyugtalan lábacskaí és minden megragadására kész rózsás kezeckéi. Arca szebb, mint az angyaloké. Kiemelkedik belőle a sötétkék szempár, a száj karmazsinpiros vonala. Jézuska mosolyog, arcára gödröcskéket varázsol a mosoly, félig nyitott szájából pedig néhány fehér fogacska villan elő. Fürtjei mintha valódi aranyból volnának, fénylően göndörödnek.

A három királyok között a legidősebb vállalta magára a szóvivő szerepét. Elmondta, hogy az elmúlt év decemberében az égbolton egy különlegesen fényes csillagot figyeltek meg. Átnézték az összes csillagtérképet, tanulmányozták az összes iratot, ám ennek a csillagnak nyomát sem találták. Még a nevét sem említette egyetlen ősi vagy vadonatúj irat. Rájöttek ebből, hogy új csillagot láttak, amelyet Isten azért teremtett, hogy az emberekkel közölje Isten valamely üzenetét. De kevesen figyelték csak meg ezt a különös csillagot, az emberek nagy része tekintetét a sáros földre szegezte. Nem emelték fel tekintetüket a magasba Istenhez és így nem is érthették meg az üzenetet, amelyet Ő végtelen kegyelméből pedig lángokkal írt fel számukra az égboltra.

Ők azonban látták és meg akarták fejteni üzenetét. Pihenést alig engedve maguknak, ételt is alig véve megukhoz keresték, kutatták a csillag üzenetét. Számoltak, figyelembe vették más csillagok járást, a megjelenés idejét és évszakát, a csillagkombinációk óráit és végül sikerrel jártak. Meg tudták állapítani a csillag titkos nevét, megfejtették az általa hordozott üzenetet. A csillag neve „Messiás”, állapították meg.

Az általa hordozott üzenet pedig azt hirdette: „A Messiás megérkezett a földre.” Egymástól függetlenül, mit sem tudva a többiek számításairól, három helyről indultak útnak. Átkeltek hegyeken és sivatagokon s mindig éjjel utazva haladtak. Folyók állták útjukat, átkeltek rajtuk. Sziklahasadékokat, völgyeket kellett megkerülniük, ám a csillag ott ragyogott előttük és Palesztina felé vezette őket. Habár a világ három egymástól távoli pontjáról indultak, mindhárman ugyanazon irányba tartottak. Már elhagyták maguk mögött a Holt Tengert és csak akkor találkoztak. Isten akaratából találkoztak s bár egymás nyelvét sem ismerték, mégis tudták, hogy együtt kell kutatásukat folytatni. Az Örökkévaló csodát tett velük, képessé tette őket arra, hogy e föld népének beszédét megértsék és így könnyebben tudtak úti céljukról tudakozódni.

Mindhárman együtt érkeztek így Jeruzsálembe, mert a jóslatokból tudták, hogy a Messiás lesz Jeruzsálem királya és egyben a zsidók királya is. Amikor azonban eme városba értek, a csillagot szemük előtt veszítették. Szívük majd megszakadt és önvizsgálatot tartottak, vajon

mit követhettek el, hogy Isten elfeledkezett róluk. Önvizsgálatuk alapján nem találták vétkesnek önmagukat, így folytatták kutatásaikat. Heródeshez fordultak, tőle tudakolták, vajon melyik palotában született meg a zsidók királya, hiszen őt keresik, őt jöttek imádni. Heródes király összehívatta a papi fejedelmeket, az írástudókat és tőlük tudakolta, hol kell világra jönnie a Messiásnak. „A Júdeabéli Betlehemben” - hangzott a felelet.

Útnak indultak tehát Betlehem irányába. Alig hagyták el a szent várost, a csillag újra megjelent előttük, sőt, nem csupán megjelent, hanem fényessége is fokozódott, szinte felgyújtotta az égboltot.

Ezt követően megállt egy helyen, magába gyűjtötte az összes többi csillag fényességét és sugarai pontosan erre a házra mutattak. Ők pedig megértették belőle, hogy itt találják az isteni Kisdedet. Tehát idejöttek, hogy imádják Őt. Szegényes ajándékot hoztak, de elhozták és elébe helyezik szívüket. Azt a szívet, mely amíg dobog, áldani fogja ezért a kegyelemért az Urat és ugyanígy fogja szeretni Elsőszülöttjét, akit most itt emberként láthatnak. Látogatásuk után hazatérőben pedig szándékukban állt Heródes királyt felkeresni, mert azt mondta nekik, hogy ő is imádni kívánja a Kisdedet.

-Íme - folytatta beszédét - hoztunk aranyat, mert aki király, annak aranyra van szüksége, mirrhát és tömjént, mert Istent az illeti meg. Hiszen gyermeked most itt, habár Isten, emberként van köztünk, hogy megismerje így saját testi valójában az emberi élet keserűségét, a halál könnyörtelen törvényszerűségét. Szeretjük Fiadat és szívesen tartanánk Őt testében is halhatatlannak, ahogy tudjuk, szelleme halhatatlan. Mégsem tudtuk elkerülni a keserű szavakat. Sokféle írást, számtalan jövendölést ismertünk meg és hacsak lelkünkbe nem lopózott tévedés, ezekből azt olvastuk ki, hogy Ő, aki a te Fiad, egyben a világ Megváltója, nem más Ő, mint Krisztus, akit Isten azért küldött közénk, hogy megváltsa a világot oly módon, hogy minden bűnéért az engesztelést magára vállalja. Márpedig mi más a halál, mint bűneink egyikének büntetése? Nos, ezt a kenetet mi erre az alkalomra szántuk. Arra szolgálhat, hogy az emberi test, amely önjellegében nem szent, ne legyen alávetett az enyészetnek, maradjon teljesen fenn mindaddig, míg el nem jön a feltámadás órája. És azt kérjük tőle, hogy ezen ajándékenként emlékezzék ránk és nyissa meg számunkra, szolgálói számára birodalmát. Addig is kérjük az édesanyját, hogy engedje imádnunk a Kisdedet, hogy megszenteltessünk őbenne. Engedje meg, hogy megcsókolhassuk gyermeke lábacskaikat és ezáltal részesüljünk az égi kegyelemben.

Szűz Mária már túltette magát zavarán, amelyet a bölcs szavai okoztak lelkében és a jóslat komorságát mosolyával próbálta elfedni. Átadja gyermekét a bölcsnek, a legidősebb karjába teszi. Az idős király megcsókolja, jutalmul Jézuska kacsóitól egy simogatást kap. Majd továbbadja őt társainak.

Jézuskának tetszik mindaz, ami vele történik, mosolyog, csörgeti a királyok aranyláncát és ékszereit. Eközben kinyitják neki a mirrhát tartalmazó edényt, kíváncsian belenéz, látja, hogy valami sárga és fénylő anyag van ott benn, de sokkal jobban leköti figyelmét a fedőn lévő gyémánt, amely a nap sugarait sziporkázó szivárványra töri. Tetszik neki a csillogó valami,

kinyújtja feléje kezecskéjét és önfeledten felkacag.

A három királyok rövidesen visszaadják Szűz Máriának a gyermeket és felállnak, velük együtt feláll üléséről Mária is. Többszörös meghajlással köszöntik egymást, ezután a legfiatalabb parancsot ad szolgájának, aki eltávozik. Ők hárman még keveset maradnak és beszélgetnek. Látszik rajtuk, hogy nehezükre esik elszakadni ettől a háztól, szemükben könnyek csillognak. Végül mégis a kijáráshoz indulnak, Szűz Mária és Szent József kíséri őket.

Jézuska is lekéredzkedett édesanyja öléből, egyik kezecskéjét a legidősebb bölcsnek nyújtotta, a másikat Szűz Mária fogja, mindketten lehajolva vezetik a Kisdedet. Jézuska léptei még nagyon bizonytalanok, de nagyon élvezi a sétátatást és nagyokat dobbant lábaival a padlón az előtte ragyogó napsugár csíkján s mindeközben édesen kacag.

A küszöbre érve (ne feledjük el, hogy a szoba ugyanolyan hosszú, mint maga a ház) a három királyok még egyszer elbúcsúznak, letérdelnek és Jézuska lábát csókolják.

Mária kisfia fölé hajol, megfogja, vezeti kezecskéjét és minden bölcs fejére az áldás jelét adhatja vele. Bizony, látom, hogy Szűz Mária Jézus kezecskéjével a kereszt jelét formálja meg.

A három királyok ezután lemennek a lépcsőn, a téren már fel sora között karavánjuk, mely már csak őket várta. Az alkonyi napsugár még egyszer megcsillan a díszes lószerszámokon. Az indulás hírére kisebb tömeg gyűlt össze a téren, mindenki látni akarta a távoli vendégeket.

Jézuskának is tetszik mindez, kezecskéjével tapsol és nevet. Édesanyja magasba emelte és az erkély korlátjára állította rá, közben persze egyik kezével szorosán megához öleli, nehogy a mélybe zuhanjon. Szent József lekísérte a térre a három királyokat s mindegyiknek ő tartja a kengyelt, amikor felszállnak hátasaikra. Ketten csodaszép paripára ülnek, egyikük inkább tevét választott.

Királyok és szolgálók immár mind nyeregbe szálltak. Utolsó üdvözlésként mindhárman mélyen meghajolnak a nyeregben. Szent József szintén meghajol előttük, ugyanígy tesz az erkélyen Szűz Mária is, aki még egyszer áldásra és búcsúzó intésre vezeti fiacskája kezét.

Fotó: wikipedia.org, gerbil

Békés, boldog karácsonyt kíván a www.szuzanyam.hu szerkesztősege!